

Jaroslav Šťastný - scénář

Měli jsme to štěstí, že jsme mohli poznat šťastného muže, hudebníka a cestovatele pana Jaroslava Josefa Šťastného. Pan Šťastný se narodil, krátce po II. světové válce v roce 1946 v Chebu. Vzhledem k zdravotnímu stavu tatínka, který prožil 5 let během války v koncentračních táborech, zůstal Jaroušek jedináčkem. Podle svých slov prožil příjemné dětství, kdy začal vyvíjet jeho vztah k hudbě. Housle se staly jeho celoživotní láskou.

Tatínek byl tenkrát ředitelem hudební školy v Chebu, muzikant, takže mě brzo přivedl na tu cestu k hudbě a obstaral mě brzo malinké housle.

Právě hru na housle vystudoval na Kroměřížské konzervatoři a na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. Už v té době měl pravidelná angažmá. Již od mládí toužil Jaroslav cestovat a poznávat svět.

To přišel ten rok 68 a vše se uvolnilo. A my si říkali, paráda, svět se mění, budeme volní, budeme cestovat, ale ona se situace změnila..

A proto se rozhodl, že v Československu dál žít nebude. Na poslední chvíli v říjnu 1970 spolu s těhotnou partnerkou odcestoval na dovolenou do Itálie, Francie a do osudového Německa.

Což byla shoda okolností, měli jsme pár vyměněných marek a ta jízdenka nám stačila akorát do Stuttgartu.

Už prosinci 1970 získal vysněné angažmá prvního houslisty ve Stuttgartském komorním orchestru. Tím se mu otevřely dveře do celého světa.

I když měl už svoji vysněnou práci, bylo nutné vše legálně zařídit. Na začátku nového pobytu získal azyl a pracovní povolení. Netrvalo dlouho a zažádal o německé občanství, musel se však vzdát svého původního občanství.

Tenkrát se muselo na českém velvyslanectví zaplatit nějakou položku, zaplatit za studia, tenkrát to dělalo asi tři tisíce marek.

Jaroslav Šťastný byl za tento čin v Československu odsouzen. Na rozdíl od mnoha emigrantů měl ale štěstí a už po sedmi letech mohl navštívit maminku.

I přes životní překážky zůstal Jaroslav šťastným člověkem. Měl spokojenou rodinu a úspěšnou kariéru. Hrál první housle v prestižním Stuttgartském rozhlasovém orchestru. Díky tomuto angažmá měl tu čest poznat zajímavé osobnosti a různé kultury. Každoročně navštěvoval mnoho exotických koutů světa.

A přišel rok 1989 a možnost svobodně přijet zpátky do rodné vlasti. Při té příležitosti si hned zažádal o navrácení československého občanství

Šlo o ten vlastenecký pocit, být znovu Čechem.

17. srpna 1990 mu bylo vyhověno.

Zamiloval si Doubici a krásy okolní přírody. Brzy si našel přátele a před několika lety si zde pořídil vlastní chalupu. Po splněním snu cestovat po celém světě se mu České Švýcarsko stalo místem, kde nabírá energii a sílu k další práci.

I když by si mohl již užívat zaslouženého odpočinku, Jaroslav stále koncertuje, cestuje a věnuje se dobročinným aktivitám. Nedávno se vrátil z několika měsíční cesty po Africe, kde mohl předat své hudební znalosti a dovednosti místním dětem. A jak sám říká:

Zase ta hudba je taková mezinárodní řeč, že s tou muzikou se dorozumí všude na světě.

V nejbližší době čeká pana Šťastného spousta práce. Koncerty v Německu, Švýcarsku i Česku. Uvažuje i o návratu do Afriky. Mimo práce se těší z úspěchu svých dětí a vnoučat.

A co by vzkázal dalším generacím?

Važte si toho, co máte, té volnosti, bojujte za tu demokracii a nenechte si to nikým vzít. To bych vám chtěl říct.

Vypracovali žáci ZŠ Tyršova Rumburk

Lucie Jančová, Markéta Haaseová, Petra Pokorná, Marek Strnad a Stanislav Bláha